

Varga Domokos György

Petőfi a mélyállam fogságában

Mivel immáron megalapozott, sőt cáfolhatatlan történelmi tények tömkelege bizonyítja, hogy Petőfi Sándor az élete végét (a fehéregyházi csatavesztést követően, egészen 1856-ig) szibériai száműzetésben volt kénytelen eltölteni, előadásomban azt kívánom boncolgatni: miért nem képes a tényleges történelmi igazság a magyar társadalomban horgonyt vetni, teret nyerni? Ehhez – természetesen csak nagy vonalakban – vizsgálni fogom a következő, meghatározó tényezők természetét (sajátosságait): *1) törvényes kormányhatalom; 2) mélyállam (háttérhatalom, titkos hálózatok, titkosszolgálatok); 3) hatalmi gépezetek (pártok, hatóságok, intézmények, tömegdemokrácia); 4) az ember mint egyén és közösségi lény egyszerre.* E tényezők szerepének, hatásának elemzése után röviden megvizsgálom, hogyan lehetne tudatos civilpolitikával Petőfink igazságának érvényt szerezni.

1. A törvényes kormányhatalom viszonyulása a történelmi jelentőségű igazságokhoz

Bármilyen politikai tényező csak akkor tudja akaratát véghezvinni, céljait beteljesíteni, ha megszerzi és megtartja a hozzá szükséges hatalmat. Minden hosszabb távra tervező, reálpolitikát folytató kormányhatalom kénytelen mérlegelni, hogyan viszonyuljon a közérdeklődésre számot tartó igazságokhoz. Egészen addig óvakodni fog akár a nyilvánvaló igazságot is magáévá tenni, mellette kiállni, amíg ebből várhatóan több hátránya – politikai kára – származik, mint amennyi haszna.

Magyarország jelenlegi kormányfője számos olyan nagy horderejű kérdésben ütközik különféle nemzetközi és hazai hatalmi tényezőkkel, amelyek a magyar nemzet számára létfontosságúak. Ilyen például a tömeges, törvénytelen

bevándorlás (bevándoroltatás), vagy az Ukrajna és Oroszország közötti háborúskodás szítása, elmélyítése, világháborús veszéllyé szélesítése. Ezért aztán az orbáni realpolitika más igazságkérdésekben viszont inkább kerülni igyekszik a nyílt szembeszállást, a többi hatalmi tényezővel való ütközést. Mint ahogy tette ezt még egy olyan életbe vágó, a teljes magyar lakosságot érintő ügyben is, mint amilyen a kovidjárvány kezelése volt. Minden további nélkül belement a később értelmetlennek, sőt károsnak bizonyult önkényeskedésekbe, a lezárásokba, a nem csupán kísérleti, de haszontalan és ártékony szerekkel való tömeges és többszörös „oltatásba”. Mivel itt nemcsak a teljes EU-s vezetéssel, a teljes világuralmi háttérhatalommal, a csaknem teljes hazai ellenzékkel, hanem még a járványtól rettegő, hiszékeny magyar lakosság zömével szemben is vitába és csatába kellett volna szállnia, ezért aztán a kormányfő egészen a negyedik oltás belengetéséig hallgatott az úgynevezett szakembereire, sőt, minden tekintélyével támogatta őket. Ekkor azonban már olyannyira figyelmet szentelt az egyre szélesebb körben nyilvánvalóvá váló igazságnak, hogy egyetlen megjegyzésével leállította a kovid- és oltáshívők addigi önkényeskedő buzgalmát: *reméli, több oltás nem lesz, mert nem akar úgy kinézni, mint az ementáli sajt.*

Nehéz felbecsülni, hogy a miniszterelnöknek az igazság melletti megkésett kiállításában mekkora szerepet játszott az igazsággharcosok növekvő száma és elszántsága. Például az a tény, hogy az Orvosok a Tisztánlátásért Mozgalom és a Magyarok Világszövetsége közös nemzetközi konferenciát rendezett a Covid-19 fedőnevű világuralmi hadművelet¹ leleplezésére. Nem kétséges, hogy a nyilvánosság előtt sem a főáramú politika, sem a főáramú média nem méltatta figyelmére az MVSZ székházában zajló többnapos eseményt. És az sem kétséges, hogy csupán egy szerény (napi pár ezres) olvasottságú világhálós újságban, a Szilaj Csikón jelent meg az a cikkem, amelynek már a címét is drámai figyelmeztetésnek szántam a leginkább illetékesnek: *A covid az lesz Orbánnak, mint Nagy Imre Kádárnak.*² Tekintettel azonban arra, hogy a titkosszolgálatok manapság is éppen olyan szorgalmasan dolgoznak, mint a korábbi rendszerekben, annyit bizonyosan megállapíthatunk, hogy a civileknek a kovidos igazságról szóló érvelései és bizonyítékai valamilyen formában csak eljutottak a legfőbb döntéshozókig, s ők egy idő után csak felfogták, hogy a kétes szerekkel való oltatás további erőltetése több mint kockázatos. Ezért aztán a kormányfő intésére az önkényeskedő kormányhatalom és az érintett intézmények (hatalmi gépezetek) kifaroltak belőle, felhagytak vele. Persze mindenféle meaculpázás, ruhaszaggatás nélkül.

Mindezek ismeretében, a Petófi-ügyre vonatkozóan levonhatjuk az első következtetést:

Az, hogy a hivatalos állásponttal szembehelyezkedőknek igazuk van, a kormányhatalom számára – önmagában véve – édeskevés.

Különös módon, a kormányhatalomra nézvést is igaz a tehetetlenségnek az a törvénye, amelyet Newton a testekre állapított meg: saját maguk nem tudják megváltoztatni mozgásállapotukat (esetünkben: viselkedésüket), ehhez mindig valamilyen más testtel történő kölcsönhatás szükséges. Ráadásul ez a fajta tehetetlenség – mint hamarosan látni fogjuk – még inkább jellemző a különféle hatalmi intézményekre, gépezetekre.

Ez pedig már szinte ki is jelöli a Petófi-ügy igazságharcosainak legfőbb feladatát:

Olyan horderejű témává, közüggyé kell terebélyesíteni Petófi igazát, amelynél a hallgatás és a tagadás már egyaránt túlságosan kockázatosá válna a kormányhatalom számára.

2. Mélyállami (háttérhatalmi) hálózatok titkos ügködése

Szerencsére az mellett nem kell különösebben érvelnem, hogy márpedig ilyen titkos szervezetek, hálózatok valóban léteznek és működnek. Nem olyan rég tettem fel egy cikket³ a Szilaj Csikóra, amelynek már a címe is arról szól, hogy *Ferenc pápa bejelentése szerint, a Vatikán együttműködik a szabadkőművesekkel.*

De a kovidos világjárvány forгатókönyvét sem lehetett volna ilyen zökkenőmentesen megvalósítani egy olyan világuralmi, mélyállami háttérerő létezése nélkül, amely minden országban mozgósítani tudta a maga beépített embereit. Akár az államfői, kormányfői szintűeket, akár az alacsonyabb rangúakat, pl. egy felső szintű egészségügyi, oktatási intézmény ugyancsak szabadkőműves vezetőjét.

De számunkra – a Petófi igazáért harcolók számára – mindennél erőteljesebb és hitelesebb bizonyíték az, amelyről Borsche Antónia, valamint a Magyarok Világszövetsége két tisztségviselője, Fuksz Sándor és Patrubány

Miklós jóvoltából tudhatunk. Borsche Antónia 2016-ban a Magyarok IX. Világkongresszusán, Budapesten, a Magyarok Világszövetsége székházában számolt be⁴ egy különös történetről. Mivel a történet egésze filmen és írásban is elérhető és megismerhető – pl. Fuksz és Patrubány közös művéből⁵, vagy abból a könyvből⁶, amelyet Fuksz Sándor és jómagam jegyzünk közösen –, ezért elegendőnek ítélem itt csak azt a nagyon rövid részletet idézni, amely feketén-fehéren bizonyítja: igen sötét és veszedelmes háttérerők buzgólkodnak azon, hogy ne derülhessen ki Petőfi igazsága, szibériai élete valóságossága.

„*Á! Antónia, hogy van?*” – hangzott a kagylóból a jól ismert hang. Ezt követték még udvarias kérdések és feleletek általános dolgokról, majd Antónia megkérdezte: „*Professzor úr, most idehaza sokat hallani Petőfiről, az ő szibériai életéről. Önnek erről mi a véleménye?*” „*Antónia, ha nem akarja, hogy golyó röpjön a fejembe, akkor inkább ne kérdezzen!*” – válaszolta Matolcsi János.

Az általunk most boncolgatott szempontból a történethez még szorosán hozzátartozik, hogy a Petőfiről szerzett új és friss ismeretei miatt Matolcsi Jánost a Kádár-korszakban hazarendelték, a rendszerváltás után pedig Németországban szívódott fel. Legalábbis erre utal, hogy amikor Borsche Antónia szinte vak szerencsével hozzájutott a telefonszámához és felhívta, ő Németországból válaszolt. Ráadásul a beszélgetésük 1998-ban zajlott, holott ő – legalábbis a világhálón fellelhető életrajzi adatai szerint – már 1982-ben, azaz 16 évvel korábban elhalálozott...

Nos, a Petőfi-ügyet illetően, a háttérhatalmi erők vonatkozásában is levonhatunk egy súlyos következtetést:

Rendszerek jönnek-mennek, a hálózatok (háttérhatalmi erők, titkosszolgálati gépezetek, szabadkőművesek) maradnak.

Ezért aztán hiába térünk át kommunista rendszerről demokratikus rendszerre, az olyan kiemelt jelentőségű intézmények, mint amilyen pl. a Magyar Tudományos Akadémia (MTA), továbbra is tele lesznek hálózati, háttérhatalmi, titkosszolgálati ügynökökkel. Ők aztán mindenkor ügyelnek arra, hogy – már csak „rend kedvéért” is – folyamatosan a felügyeletük és irányításuk (hatalmuk) alatt tartásuk a szellemi, kulturális, tudományos életet. Azon fognak dolgozni, hogy a hivatalos álláspontokat zavaró tényeket és véleményeket (igazságokat) elnyomják és elhallgattassák, az ezeket képviselőket a közéletből kirekesszék, kiiktassák. Ezzel szemben azokat, akik

---

megnyilvánulásaikkal rendre a hivatalos, kincstári álláspontot támogatják, elismerésekben és kitüntetésekben részesítik. Miként ezt Hermann Róberttel, az MTA történész-doktorával, a Petőfi-igazság egyik legádázabb ellenfelével teszik.

„Vajon mit szólna Petőfi Sándor, ha látná, hogy március 15-én Hermann Róbert veszi át a Széchenyi-díjat?” – tette fel a kérdést lelkiismeretes Petőfi-kutatónk, Fuksz Sándor a Szilaj Csikón megjelent idei jegyzetében⁷. Dr. Hermann ugyanis *az egyik legismertebb tagadója a költő és sok más szabadságharcos honvéd szibériai elhurcoltatásának, ill. a Hadtörténeti Intézet és Múzeum egyik felelős vezetőjeként még a téma kutatásának is* – tudhatjuk meg Fuksz Sándor cikkéből.

Nos, minden kormányhatalomnak számolnia kell ezzel a rendszereken átívelő háttérhatalmi, hálózati erővel. Ennek legfőbb sajátossága a láthatatlansága és megfoghatatlansága, és titkos ügynökei révén éppen ezért képes még a tudomány fellegvárait is szűk hatalmi érdekek és tág hazugságok szolgálatába állítani. Kibillenteni ebből a magatartásából ezt a szövevényes hatalmi tényezőt is csak oly módon lehet, mint Newton tárgyait: külső ráhatással. Hogy miképpen, hamarosan választ keresünk rá.

3. Hatalmi gépezetek öntörvényűsége és tehetetlensége

Mint láthattuk, a kovidőrület és kovidönkény ügyében – a külső ráhatásnak, vagyis az igazságharcosok küzdelmének is köszönhetően – bekövetkezett az a történelmi pillanat, amikor a magyar miniszterelnök az igazság pártjára állt. Sajnos azonban azt is megtapasztalhattuk, hogy a hatalmi gépezetnek a kovidönkény elleni lázadókkal szemben megkezdett büntető eljárásaiba ugyanez a kormányfő már nem tartotta szükségesnek beleszólni. Továbbra is „működött” (érvényesült) az a reálpolitikai megfontolása, hogy csak akkor áll ki bármely igazságért, ha ennek várhatóan nagyobb a politikai hozama, mint a vesztesége. Ezért aztán a világ értelmesebb része hiába ismerte már fel és tette nyilvánvalóvá, hogy a kovidos világvárvány ürügyén valójában egy összehangolt viláгурalmi akció zajlott – szemérmetlen csalásokkal, megtévesztésekkel és módszeres félelemkeltésekkel –, a büntetőgépezetek ott folytatták, ahol elkezdték: az önkényeskedések ellen fellépők vagy az azokat kijátszók vád alá helyezésével, büntetőjogi meghurcolásával.

Azokat például, akik a halálosnak bizonyult lélegeztetőgépek helyett inkább a hatásosnak bizonyult ivermektin nevű gyógyszer beszerzésével igyekeztek segíteni magukon és másokon, még 2023-ban is a lehető legképtelenebb vádpontban találták vétkesnek: *gyógyszerhamisítás* büntetőben. A Szilaj Csikó egyik munkatársát, Maleczki Józsefet a bíró előbb elítélte, aztán négy szemközt megköszönte⁸ neki ritka emberségét.

És még e sorok írásakor, 2024 májusában is folynak rémhírterjesztés vádjával⁹ büntetőeljárások azok ellen, akik orvosként éppen az államgépezet tényleges hazugság- és rémhírterjesztőivel szemben vállalkoztak az igazság kimondására.

És ugyancsak bírósági eljárás folyik azok ellen, akik – felelősségteljesen – továbbra is el kívánták látni mentőszolgálati munkájukat, ám nem kívánták az értelmetlen oltatási önkénynek alávetni magukat, ezért inkább hamis védettségi igazolást szereztek¹⁰.

Ma már minden kicsit is épeszű és tájékozott ember tudja, hogy a kovid ellen ránk kényszerített szerek senkit nem védtek meg sem a mások megfertőzésétől, sem a megfertőződéstől. Csakhogy az igazságszolgáltatás gépezete még ezt a teljesen nyilvánvalóvá vált, elemi igazságot is képtelen magáévá tenni. Ezért aztán nemhogy végre igazat adna az igazságharcosoknak, inkább ugyanúgy üldözi őket.

Hogy az ilyen öntörvényű és tehetetlen gépezetekkel szemben vannak-e egyáltalán esélyei a Petőfi-ügy igazságharcosainak, nemsokára a végére járunk. Annyit már most sejthetünk, hogy nagyon sok múlik azon a hatalmi tényezőn, amelyikről eddig még nem szóltam: az istenadta népen. Vagy másképp fogalmazva: a tömegdemokrácia közvéleményén, választópolgárain.

4. Az ember mint egyén és közösségi lény egyszerre

A sorok írásának idején épp egy könyvön dolgozom, amelynek címe: **A BUDAHÁZY-ÜGY ÖRÖK TANULSÁGAI – A sikeres civilpolitika alapjai**. Amint elkészülök egy fejezettel, teszem fel a Szilaj Csikóra, ezért most bátran átemelhetek belőle egy felismerést, amelyet nagyon ide illőnek találok.

„...az igazság csupán egy azok közül a szempontok (igazodási pontok) közül, amelyek befolyásolják, szabályozzák életünket.

Ezek a szempontok a tömegember mindennapi életében állandó versengésben állnak egymással. Az igazságosság szempontjánál a legtöbbször fontosabbnak bizonyul a biztonságérzet, a fizikai kényelem, a lelki nyugalom.”

Nem mellékesen, a szóban forgó fejezet címe: **AZ IGAZSÁG IS ÁRU – EL KELL TUDNI ADNI**. Mindebből újabb következtetést vonhatunk le Petőfi igazságaharcunk szempontjából. Történetesen ezt:

Attól még, mert Petőfit illetően nekünk van igazunk, a tömegember sem siet mellénk állni.

Ahhoz, hogy a tömegembert magunk mellé állítsuk, számára is kívánatosá kell tennünk az igazságunkat.

Neki – legalábbis a túlnyomó többségének – nagyobb biztonságérzetet és lelki nyugalmat ad, ha megmarad a fősodratú, kincstári Petőfi-életrajznál. Amelyet már kisdíák korától beleégettek, s amely úgy kerek, ahogy van, hiszen a költő maga megírta, mennyire bántaná, ha ágyban, párnák közt halna meg, és nem a csatatéren, a haza szabadságáért harcolva- elvérezve. Ezért aztán a tömegember így vélekedik: „*Mi értelme bolygatni ezt a szép történetet?! Miért nem lehet Petőfit békén hagyni holtában?!*” Ezzel az álláspontjával ráadásul nem lóg ki a sorból, nem kell sem a szűkebb-tágabb közösségeivel, sem a hatalmi gépezetekkel ütköznie.

Vajon hogyan lehetne a tömegembert kibillenteni e szilárd, már-már megkövesedett álláspontjából? Gondolatmenetünk vége felé kísérletet teszünk ennek megválaszolására is.

Itt és most – nagyon röviden – csak arra mutatnék rá, hogy azonos emberi fajhoz tartozó egyedként is mennyire más-más az önmagunkhoz, a közösségeinkhez és az istenes igazsághoz való viszonyulásunk.

Istenesnek nevezem és tekintem azt az igazságot, amelyet a személyes érdekünktől, a gyakorlatias hasznunktól függetlenül is helytállónak ítélünk és igazodási pontnak választunk.

Etekintetben a legtöbb emberi egyedre ugyanaz igaz, mint a kormányhatalomra: csak akkor áll ki egy közérdekű igazság mellett, csak akkor választja a maga számára igazodási pontnak, ha ebből – megítélése szerint – több személyes, gyakorlatias haszna származik, mint amennyi kára. Ha egy pillantást

vetünk például az orosz–ukrán háborúra, ott a kezdetektől fogva a lehető legnyilvánvalóbb volt az az egyedektől, személyes sorsoktól elvonatkoztatott, istenes igazság, miszerint a háborúskodás idegen érdekek javára, az utolsó csepp ukrán vérig folyik. Ezért aztán a jól felfogott egyéni és a jól felfogott közösségi érdek egyaránt azt kívánta volna, hogy az ukrán emberek közösen, egymást erősítve és támogatva lépjenek fel istenes igazságuk érvényre juttatása érdekében. E helyett azonban mindenki a maga kis részigazságait követte: például elhitette magával, hogy tényleg a hazáját kell megvédenie; vagy hogy a nagyok dolgába úgysem lehet beleszólni, a hatalom ellenében úgy sincs mit tenni, s még mindig kevesebb baja származhat abból neki és családjának, ha bevonul, mintha ezt megtagadná. És bőven adódtak olyan ukrán emberek is, akik a maguk igazát követve – s a tágabb közösségüket lényegében cserbenhagyva – az országból való kiszökést választották.

Olyanok ellenben kevesen akadhettek, akik a saját életüket vagy létfeltételeiket kockáztatták azért, hogy közös fellépést, nyílt ellenállást szervezzenek vagy szorgalmazzanak a háborúpárti erőkkal, önkényeskedőkkel szemben.

Ugyanis Ilyen emberekből, efféle „született” igazsággharcosokból az emberiség berkeiben viszonylag kevés akad. Ők azok, akiknek még saját maguknál is fontosabb az igazság. Vagy másképp fogalmazva: még saját maguknál is jobban szeretik az igazságot. Vagy megint másképp fogalmazva: úgy tudják csak szeretni önmagukat – elkerülni a meghasonlást –, ha beteljesítik a rájuk rótt küldetést, vagyis személyes érdekeiktől függetlenül kiállnak az istenes igazságért.

Voltaképpen az emberiség e viszonylag ritka egyedein múlik, hogy végül is győzedelmeskedhet-e egy amúgy minden erővel – nyílt vagy körmönfont hatalmi önkénnyel – elfojtani vagy semmibe venni igyekezett igazság. Ha kellően okosak, ügyesek és elszántak vagyunk, mi lehetünk akár a mesebeli varga, aki a róka fogta csukát és csuka fogta rókát vitte ajándékba a királynak, ennek nagy ámulatára és örömére. Amíg kormányhatalom, háttérhatalom és népakarat oda-vissza foglyai egymásnak, addig az istenes igazság sem szabadulhat kiszorításukból. Az a külső erő, amely ezt a patthelyzetet feloldhatja, az igazsággharcosoknak egy olyan közössége lehet, amely szervezeten, tudatos civilpolitikával igyekszik érvényt szerezni istenes igazságának.

5. Civilpolitikai lehetőség Petőfi igazsága érvényre juttatására

Az elhíresült Hunnia-ügyben részben még ösztönös, de több szempontból már tudatos civilpolitikával sikerült Budaházy György és társai igazságának érvényt szerezni, esetenként tizenéves fegyházbüntetésektől őket megmenekíteni. Mivel egy egész könyv fog erről napvilágot látni – melynek nagy része máris olvasható¹¹ a világhálón –, ezért itt csak egy olyan bevált civilpolitikai recept vázlatát osztom meg a tisztelt olvasóval, amely fényesen bizonyítja: igazságharcot folytatni sosem lehetetlen és sosem reménytelen.

Sikerült szélesebb körből számos neves közszereplőt megnyerni Budaházyék igazságának, rávenni őket a nyilvános csatlakozásra. Hozzájuk aztán már elegendően nagyszámú újabb híresség csatlakozott, hozzájuk pedig már elegendően nagyszámú tömegember igazodott. Egy ilyen válogatott és bőséges támogatói körre a kormányhatalom egyfelől már kénytelen volt tekintettel lenni, másfelől viszont jó hivatkozási alapot nyújtott számára a hatalmi gépezetek tehetetlenkedése és a háttérhatalmi erők rosszallása ellenében. Innen már egyenes út vezetett odáig, hogy az egyik fellebbviteli bíró a társadalom hasznos tagjainak merészelt nyilvánítani az addig mindig csak közveszélyes terroristának bélyegzetteket, s a kormányhatalom bölintására végül a köztársasági elnök is kegyelemben merészelt részesíteni őket.

Természetesen minden ügy más, minden egyes igazsághoz másképp viszonyulnak a különféle hatalmi tényezők. Annyit azonban szent meggyőződéssel ki merek jelenteni: ha korábban egyenként akár tizenhárom és tizenhét évre elítélt 17 embert ki lehetett menteni a hatalmi tényezők könyörtelenségének s a tömegemberek közömbösségének fogságából, akkor ügyes civilpolitikával Petőfi Sándorunkkal is meg tudhatjuk tenni ugyanezt.

Hogy miképpen, ez már más lapra tartozik.

Végjegyzetek

- 1 A Covid-19 fedőnevű viláгурalmi hadművelet megfejtése. Ennyi egybeesés nem lehet a véletlen műve, <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/a-covid-19-fedonevu-vilaguralmi-hadmuvelet-megfejtese-ennyi-egybeeses-nem-lehet-a-veletlen-muve-i>
- 2 A covid az lesz Orbánnak, mint Nagy Imre Kádárnak, <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/a-covid-az-lesz-orbannak-mint-nagy-imre-kadarnak>
- 3 Ferenc pápa bejelentette, hogy a Vatikán együttműködik a szabadkőművesekkel, <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/ferenc-papa-bejelentette-hogy-a-vatikan-egyuttmukodik-a-szabadkomuvesekkel-vajda-miklos>
- 4 Borsche Antónia beszámolója 2016-ban a Magyarok IX. Világkongresszusán. Matolcsi János kálváriája, <https://www.youtube.com/watch?v=l5uUh8tMHDM>
- 5 Adassék meg a nemzeti kegyelet Petőfi Sándornak! Fuksz Sándor és Patrubány Miklós tisztázó könyve, <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/adassek-meg-a-nemzeti-kegyelet-petofi-sandornak-fuksz-sandor-es-patrubany-miklos-tisztazo-konyve>
- 6 Megjelent Fuksz Sándor és Varga Domokos György közös könyve az eltitkolt Petőfiről, <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/megjelent-fuksz-sandor-es-varga-domokos-gyorgy-kozos-konyve-az-eltitkolt-petofiről>
- 7 Vajon mit szólna Petőfi, ha látná, ki kapott Széchenyi-díjat? (Fuksz Sándor jegyzete), <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/vajon-mit-szolna-petofi-ha-latnaki-kapott-szechenyi-dijat-fuksz-sandor-jegyzete>
- 8 FELLEBBEZÉS HELYETT – A bíró előbb elítélte, aztán négy szemközt megköszönte ritka emberségét, <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/fellebbezes-helyett-a-biro-elobb-elitelte-aztan-negyszemkoztt-megkoszonte-ritka-embersegeti>
- 9 Dr. Tamasi József második tárgyalása rémhírterjesztés büntette miatt, <https://orvosokatisztanlatasert.hu/dr-tamasi-jozsef-masodik-targyalasa-remhirterjesztes-buntette-miatt/>
- 10 Hamis védettségi igazolvánnyal akarták megtartani munkájukat a mentősök - Eljárás indult ellenük, <https://cp.hrportal.hu/c/hamis-vedettsegi-igazolvany-nal-akartak-megtartani-munkajukat-a-mentosok-eljaras-indult-ellenuk-20240312.html>
- 11 A BUDAHÁZY-ÜGY ÖRÖK TANULSÁGAI – A sikeres civilpolitika alapjai (Varga Domokos György sorozata), <https://www.szilajcsiko.hu/single-post/a-budahazy-ugy-orok-tanulsagai-a-siker-es-civilpolitika-alapjai-varga-domokos-gyorgy-sorozata>